

Jean-Michel Guesdon • Philippe Margotin

JIMI HENDRIX COMPLEET

HET VERHAAL VAN DE 119 SONGS

W BOOKS

INHOUD

06_ Een meteor van de muziek van de 20ste eeuw

08

48

66

182

206

212

430

440

450

524

528

536

570_ En nog meer ...

582_ Verklarende woordenlijst

584_ Bibliografie

84

98

112

288

374

402

489

506

514

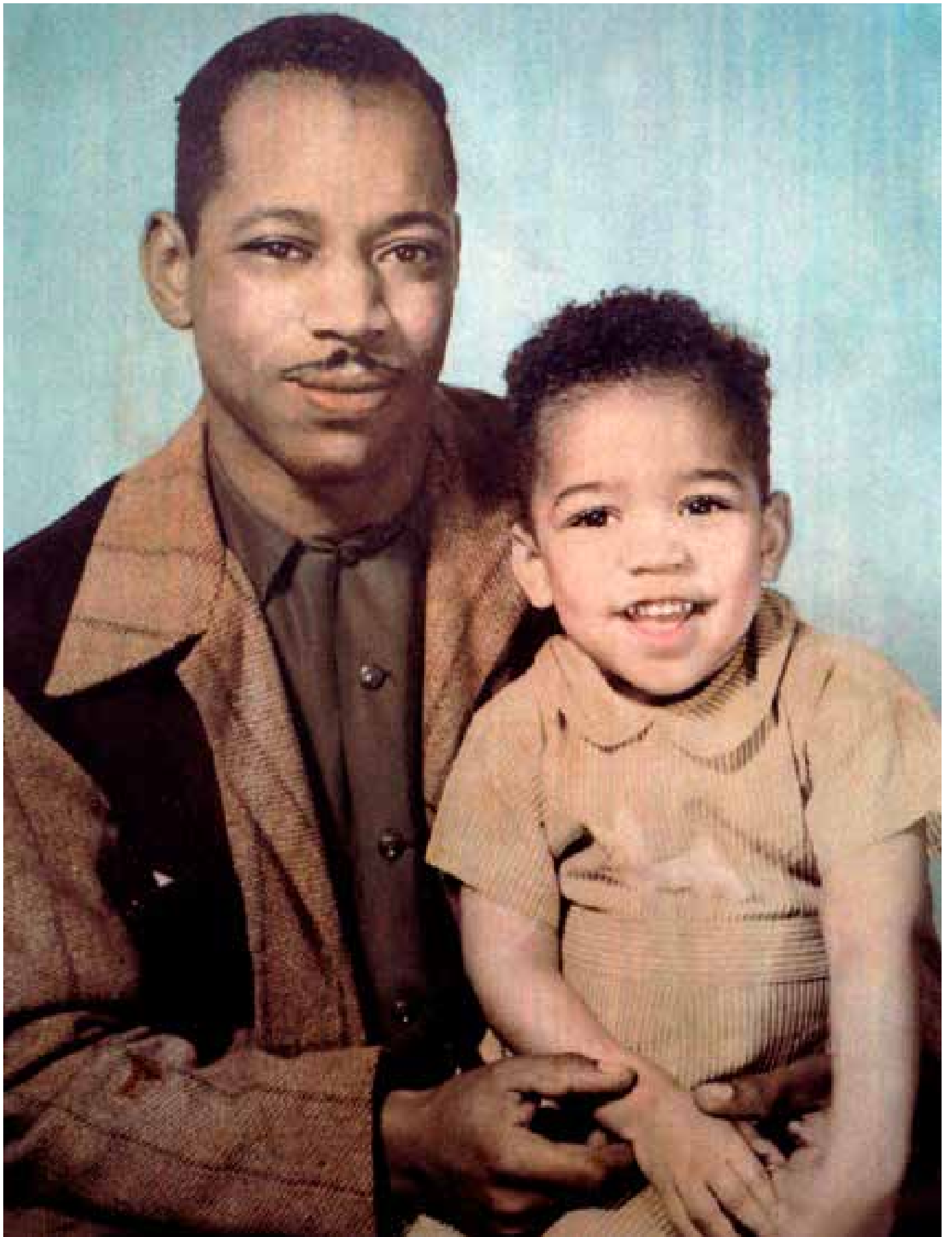
542

554

566

De jonge gitarist uit Seattle, lid van de Squires in 1966. Van links naar rechts: Jimi Hendrix, onbekende muzikant, Curtis Knight, Lonnie Youngblood en Ace Hall.

VOOR · ECHTE · JIMI · JUNKS

Voordat Jimmy Hendrix op 15 oktober 1965 een artiestencontract tekende met PPX Records en Ed Chalpin, zorgde hij ervoor dat hij niet zei dat hij er op 27 juli van dat jaar al een had getekend met Sue Records en producer 'Juggy' Murray. Maar behalve een demo die de gitarist zelf zou hebben opgenomen en die hij naar Murray zou hebben gebracht, was er niets anders opgenomen. Die demo is tot nu toe nooit opgedoken...

Ike & Tina Turner in 1965. Was Jimi Hendrix gitarist bij het rhythm-and-blues-koppel? Dat is nog steeds de vraag...

'I'm So Glad' en 'I'm Sorry For You' komen in 1966 uit op single bij Barry Records. Volgens sommige bronnen zijn deze twee nummers in 1963 gemaakt, maar dat is niet waarschijnlijk, omdat Frank Howard in 1966 het eerste promotee in het televisieprogramma *The !!!! Beat*, dat werd gepresenteerd door Bill 'Hoss' Allen zelf.

Weggestuurd of weggegaan?

In het najaar van 1965 (volgens sommige bronnen in de zomer) ontstaat er een breuk tussen Jimmy Hendrix en Little Richard. Robert Penniman, die zich opstelt als manager van zijn broer Richard Penniman (alias Little Richard), zegt dat hij Hendrix heeft weggestuurd. 'Hij was een fantastische gitarist, maar hij kwam nooit op tijd. Hij kwam altijd te laat voor de bus, flirtte met de meisjes en dat soort dingen. In New York, waar we in de Apollo hadden gespeeld, was er de laatste druppel toen Hendrix de bus naar Washington miste. Ik heb toen aan Richard gevraagd om hem te ontslaan.'¹³ Bij een interview in Stockholm in mei 1967 vertelt Hendrix een heel andere versie van dit verhaal: 'Ik heb geloof ik zes maanden met hem gespeeld, vijf of zes maanden, en ik had er genoeg van. Ik heb enkele shows met Ike & Tina Turner gedaan. Toen ben ik

teruggegaan naar New York en heb ik met King Curtis en Joey Dee gespeeld.'¹⁴

Het raadsel Ike & Tina Turner

Jimmy Hendrix zegt bij veel gelegenheden dat hij in de loop van zijn carrière met Ike & Tina Turner heeft gespeeld. Het staat zelfs zwart op wit in de kleine biografie op de binnenhoes van zijn eerste album *Are You Experienced* (1967). Daar staat: 'Hij schraapte genoeg geld bij elkaar om naar Atlanta, in Georgia, te gaan waar hij zich aansloot bij de tournee van Little Richard. Hij toerde weer rond en speelde uiteindelijk met Ike & Tina Turner aan de westkust.'¹³ Maar Tina Turner heeft nooit iets gezegd over zijn aanwezigheid. Alleen Ike erkent dat hij hem heeft weggestuurd bij de groep, omdat hij niet meer tegen zijn effectpedalen kon (dit is twijfelachtig). Hij zegt ook dat hij een gitaar heeft gehad die van Hendrix was. Dit instrument is jammer genoeg in september 2004 in Los Angeles van hem gestolen toen hij zich voorbereidde op een concert. Conclusie: Jimmy heeft ongetwijfeld gedurende een korte periode met Ike & Tina Turner gespeeld, ook al is dat nergens onweerlegbaar vastgelegd.

Curtis Knight

Aan het einde van 1965 vult Jimmy Hendrix The Squires aan, de groep van de zanger Curtis Knight. In haar boek *Curtis Knight, Living in the Shadow of Jimi Hendrix* schrijft Kathy Knight-McConnell dat de twee mannen elkaar, volgens Knight zelf, in december 1964 hebben leren kennen 'in de hal van hotel America in New York'. 'Jimmy zat op zwart zaad en had zijn geliefde gitaar verpand om zijn hotelrekening te kunnen betalen,' schrijft ze. 'Curtis, die op zoek was naar een sologitarist voor zijn groep The Squires, bood aan om zijn eigen gitaar en versterker naar Jimmy's kamer te brengen om hem te horen spelen. Curtis was rechtshandig en Jimmy linkshandig, maar dat bracht Jimmy niet van de wijs. Hij draaide de gitaar gewoon om en begon te spelen alsof het de normaalste zaak van de wereld was Curtis was zo enthousiast over wat hij hoorde dat hij Jimmy de gitaar en de versterker gaf en aanbood om hem in te huren als lid van zijn band.'¹⁵

De scène die Kathy Knight-McConnell beschrijft moet dateren van oktober 1965 en niet van december 1964, want in die tijd, in het najaar van 1965, begon Jimmy Hendrix Curtis Knight & The Squires te begeleiden in clubs aan de oostkust: in George's Club 20 in Hackensack, New Jersey (hiervan getuigt het album *Curtis Knight Featuring Jimi Hendrix - Live At George's Club 20* dat in 2017 uitkwam bij Dagger Records) en in New York in Cheetah, aan 53rd Street en Broadway, en in Ondine aan East 59th Street. Ook de eerste opnamesessies met Knight, na ondertekening van een contract met RSVP Records, een New Yorks label opgericht door Jerry Simon, dateren waarschijnlijk van 6 oktober en december 1965. Hendrix heeft toen op 15 oktober 1965 een contract getekend met Ed Chalpin, de producer van Curtis Knight en tevens directeur van PPX Records. Dat was een contract van drie jaar voor 1% van de royalty's. In Studio 76 in New York neemt Hendrix, als gitarist, bassist en achtergrondzanger, maar ook als arrangeur, met Curtis Knight (zang) en

De uitzonderlijke show van Jimi Hendrix was ook een sleutel tot zijn succes, vooral in 'Foxy Lady'.

WIE GOED LUISTERT...

Op de stereoversie van het album staat elke stem afzonderlijk op een apart kanaal: Jimi links en Noel rechts. Hierdoor hoor je bepaalde geluidsvervuiling beter, vooral aan de kant van de gitarist, terwijl de royale compressie alle onvolmaaktheden een beetje meer benadrukt. Je hoort bijvoorbeeld duidelijk dat Jimi zijn keel schraapt op 1:07 en 2:05 voordat hij weer begint te zingen...

In de film *Wayne's World* (1992) van Penelope Spheeris is dit het nummer bij de scène waarin Garth zijn ideale vrouw beschrijft met de naam... Foxy Lady.

duidelijk op welk model hij speelt: als deze gitaarpartij afkomstig is van de sessies in de CBS Recording Studios, is het de witte Strat uit 1964; als deze is opgenomen in de Olympic Studios, gaat het om zijn nieuwe Strat Sunburst uit 1965 (of 1963), die begin 1967 is gekocht. Hoe dan ook, de vibrato die je hoort, begint met een fade-in met de volumeknop van zijn gitaar en hij versterkt deze totdat hij een larseneffect krijgt op zijn versterker. Effect gegarandeerd! Dan begint de groep de intro-riff met een aanstekelijke eenheid en energie. Net als bij 'Purple Haze' maakt Hendrix gebruik van het beroemde *Hendrix chord*, wat in dit geval een F#7(#9) is. Het geluid is overstuurd, agressief en wordt benadrukt door de zeer goede baspartij van Redding, die met plectrum op zijn nieuwe Fender Jazz Bass speelt die hij de dag voor de overdub van 8 februari heeft gekocht! Mitchell zorgt op zijn beurt voor een uitstekende begeleiding op zijn Premier-drumstel waarbij hij elke ritmische figuur van Hendrix ondersteunt met zijn snare drum. Het drietal is een eenheid en The Experience begint het album (in de originele Engelse versie) met een ongekende kracht. De riff is wild, ruw, bijna dierlijk. Je hoeft alleen maar de live versies van 'Foxy Lady' te zien om te beseffen hoeveel talent Jimi heeft, want hij geeft een ware demonstratie van rock in zijn puurste vorm (bijvoorbeeld zijn spel op het Miami Pop Festival van 18 mei 1968). Bij de riff verzorgen Hendrix en Redding de achtergrondzang door 'Foxy Lady' te fluisteren die is gedrenkt in een diepe galm van de EMT 140-plaat, wat doet denken aan wat ze deden in 'Purple Haze'.

Dan begint Jimi de leadzang in het eerste couplet. Hoewel zijn stem op de opname zelfverzekerd en ontspannen klinkt, is dat niet het geval. Hij krijgt nooit vertrouwen in zijn kwaliteiten als zanger en in dit beginstadium van zijn carrière heeft hij moeite om die taak op zich te nemen. Maar het resultaat is erg overtuigend. Het timbre is hees, sensueel en zijn manier om zinnen af te

maken, door meer te praten dan te zingen, accentueert het bluesgevoel van zijn interpretatie.

Na dit eerste couplet gaat het nummer over in een soort refrein dat wordt afgesloten met de a capella stem van Hendrix: *Ooh, Foxy Lady!* (luister op 0:54). Daarna wordt de riff hervat, dan een tweede couplet/refrein, en vervolgens speelt Jimi een heel agressieve, vrij eenvoudige, maar zo heerlijke solo (vanaf 1:48). Het kenmerk van deze uitzonderlijke gitarist is dat hij niet alleen een ongekende techniek heeft, maar vooral beschikt over een ongelofelijk gevoel voor noten die recht op hun doel afgaan, die zich onmiddellijk in je oor nestelen en het nummer voortstuwten. En hiervoor is geen stortvloed aan noten nodig, maar een subtiele en precieze selectie van degene die belangrijk zijn. Bovendien worden deze met verbijsterend gemak uitgevoerd...

Na de solo wordt het refrein herhaald en dan komt de vibrato uit de intro terug totdat een larseneffect het ritme weer oppakt (luister op 2:23). Vervolgens is er een coda van ongeveer dertig seconden waarin Hendrix min of meer improviseert met zijn stem, steeds onder begeleiding van Noel Redding die reageert in de galm. 'Foxy Lady' eindigt met een harmonische variatie en een dalende slide gespeeld door Jimi (op 3:09). Noel licht deze harmonische variatie toe: 'Ze konden geen einde bedenken. Het stond in Fis. Ik zei: "Speel een B." Toen speelden we het einde en ze hielden de B erin.'³⁰

'Foxy Lady' is een van de meest representatieve songs voor de stijl van The Jimi Hendrix Experience. De groep speelt in volmaakte symbiose en de sound is uniek. Er moet echter worden gezegd dat Jimi de kern van het nummer vormt. Zijn gitaarspel is een ware orkaan en kan alleen maar algemene bijval krijgen. Maar op het podium krijgt hij al zijn omvang en kracht: 'Foxy Lady' biedt Hendrix de gelegenheid om zijn ongelofelijke talenten als showman te laten zien, die toen ongekend waren.

Mitch Mitchell, Jimi Hendrix en Noel Redding in augustus 1967. De verovering van Amerika is al begonnen.

Psychedelische poster van de Fillmore met op het programma de Jimi Hendrix Experience en Jefferson Airplane.

EEN ALBUM GELANCEERD

Het optreden van The Experience in Monterey op 18 juni 1967 bracht Jimi Hendrix voor het voetlicht van het Amerikaanse muzieknieuws. Na de verovering van het Engeland van Swingin' London en de rest van Europa, van Zweden tot Frankrijk, wordt hij met open armen ontvangen door degenen die zich overgeven aan de vreugde van de Summer of Love. Zo treedt het drietal, twee dagen na het Monterey International Pop Festival en vlak voordat de single 'Purple Haze' / 'The Wind Cries Mary' uitkomt in de Verenigde Staten, op in de Fillmore West in San Francisco, samen met Jefferson Airplane. Van 21 tot en met 25 juni spelen ze opnieuw in de beroemde zaal van Bill Graham, deze keer samen met Janis Joplin en Big Brother and The Holding Company. Op 26 juni zetten ze de Whisky a Go Go aan Sunset Boulevard in Hollywood op z'n kop en op 1 juli, na verschillende opnamesessies in de Houston Studios in Los Angeles (voor de basistrack van 'Stars That Play With Laughing Sam's Dice' en waarschijnlijk voor een eerste versie van 'Burning Of The Midnight Lamp'), staan ze op het podium van de Earl Warren Showgrounds in Santa Barbara samen met Country Joe & The Fish, Strawberry Alarm Clock en Captain Speed.

Na opnieuw een tussenstop in de Whisky a Go Go (op 2 juli) vliegt The Jimi Hendrix Experience naar New York.

Ze treden op in The Scene Club (4 juli), doen mee aan het Rheingold Central Park Music Festival (5 juli), samen met The Young Rascals en Len Chandler, en nemen een nieuwe versie van 'Burning Of The Midnight Lamp' op (6 juli) in de Mayfair Recording Studios. Daarna gaat het drietal op tournee met de bubblegumgroep The Monkees. Deze tour begint op 8 juli in Jacksonville in Florida en is georganiseerd door de beroemde rock-'n-rollpromotor Dick Clark. Zijn Hendrix en The Monkees als twee geloven op één kussen? Hoogstwaarschijnlijk. 'Ons publiek was niet echt dol op hem,'¹⁷ zegt Peter Tork, de bassist en toetsenist van The Monkees, over Jimi. Hendrix, Redding en Mitchell stoppen daarom op 16 juli met de tournee, officieel vanwege klachten van de patriotistische organisatie Daughters of the American Revolution die de podiumpresentatie van de gitarist te erotisch vond voor jongeren. 'Ze hebben dus drie of vier concerten gegeven, maar toen kregen we een telefoontje uit Atlanta: "Ontsla hem",'⁵² zegt Joe Smith, toen voorzitter van Warner Records. Het is ook mogelijk dat Jimi Hendrix al snel, als eerste, genoeg had van deze tournee met The Monkees, nadat hij de vreedzame revolutionaire sfeer van Monterey en Fillmore had leren kennen...

VOOR · ECHTE · JIMI · JUNKS

De akoestische demo van Jimi Hendrix die in maart 1968 is gemaakt op de twaalfsnarige gitaar in het Drake Hotel staat op het verzamelalbum *West Coast Seattle Boy* dat uitkwam in november 2010. Drie andere demo's, die op dezelfde plaats en datum zijn opgenomen, staan op de *Electric Ladyland 50th Anniversary Box Set* (2018).

26 en 29 juli en tot slot op 7 augustus. De exacte datum van de definitieve mix is niet bekend.

'Long Hot Summer Night' is een veelbelovend nummer. Vanaf de intro speelt Hendrix een uitstekende riff (rechts) die vrij dissonant maar wel typerend voor zijn stijl is. Het geluid is beslist van een Stratocaster, licht overstuurd. Na vier maten komt Mitch Mitchell erbij op zijn Ludwig met een syncopische drumpartij met subtiele swing, waarbij zijn drums vreemd genoeg links in het stereobeeld zitten. Jimi, die bas speelt, geeft hem uitstekende ondersteuning, met een groove en een spel met rhythm-and-bluesinvloeden, heel anders dan de aanpak van Noel Redding die vooral *British* en rock is. Ook Al Kooper doet mee met een opgewekte akoestische pianopartij met gospelaccenten en -frasering. Jammer genoeg is zijn spoor relatief weinig aanwezig in de mix, waarbij Hendrix uitlegt dat 'dat gewoon toevallig zo is gebeurd, zodat de piano er is om te worden gevoeld en niet om te worden gehoord.'⁶¹ Jammer bij een gastmuzikant van dat kaliber...

Wanneer Hendrix begint te zingen, neemt hij een uitstekende leadzang op. Je hoort intussen dat hij zijn stem beheerst en zich vooral concentreert op zijn gevoelens en niet op zijn techniek. Maar Eddie Kramer zegt dat hij nog altijd de behoefte voelde om bij het opnemen van zijn leadzang afgeschermd te worden van de blikken van de anderen. Ze hadden dus een soort box voor hem gebouwd, met drie akoestische panelen, om aan zijn verzoek te voldoen. Dat neemt niet weg dat Jimi intussen een bepaald gemak heeft voor de microfoon, zodat hij een vertolker is die niet onder doet voor zijn gelijken. En dit is nog duidelijker als je hoort hoe hij de zangharmonieën doet, die verbluffend zijn. Jimi neemt twee sporen op in kopstem die hij met succes harmoniseert, iets wat echter niet altijd logisch is in dit nummer. Net als in 'Have You Ever Been (To Electric

Ladyland)' vind je hier dezelfde intonaties op de manier van Curtis Mayfield en The Impressions, maar dat maakt niet zoveel uit, want zijn van gospel doordrenkte uitvoeringen zijn eenvoudigweg geweldig.

Een niet uitgevoerd idee

Het hele nummer lang is er een tweede gitaar die een mix speelt van licks, slaggitaar en solofrasen. Het geluid en de textuur zijn helder, waarbij de zessnarige gitaar links in het stereobeeld zit (vanaf 0:15). Dan, rond 1:46, na de brug, speelt Jimi een echte solo in rhythm-and-bluesfeer, net zoals zijn baslijn en weer met die ongelofelijke techniek en unieke aanslag. De gitaar gaat heftig heen en weer in het stereobeeld, een effect dat voor altijd is gekoppeld aan zijn gitaarpartijen. Het nummer eindigt met een coda waarin de achtergrondzang de overhand krijgt boven de leadzang, terwijl de tweede gitaar van Jimi blijft improviseren.

Wat te denken van 'Long Hot Summer Night'? Bij het beluisteren van de verschillende voorbeelden die Hendrix in maart 1968 heeft gemaakt in het Drake Hotel in New York, lijkt het erop dat de song duidelijk een enorm potentieel had. Maar de versie op het album laat te wensen over. Jimi lijkt moeite te hebben gehad met het structureren van zijn nummer en je verliest je in de verschillende delen waar het uit bestaat. Zijn vocale uitvoering, die uitstekend is, mist af en toe richting en is vaak te sterk aanwezig. En tot slot de mix. Jimi vond het moeilijk om het juiste evenwicht te vinden tussen de piano en de gitaar en je kunt in elk geval zeggen dat het hem niet is gelukt. Alle instrumenten zitten aan de uiteinden van het stereobeeld, behalve de bas, wat de samenhang van het geheel moeizaam en zelfs zweverig maakt. Jammer. Hendrix had een fantastische song geschreven, maar het is hem niet gelukt om die uit te voeren.

ALBUM

LIVE AT WOODSTOCK

Introduction . Message To Love . Hear My Train A Comin' . Spanish Castle Magic .
Red House . Here He Comes (Lover Man) . Foxy Lady . Jam Back At The House cf. Beginning .
Izabella . Fire . Voodoo Child (Slight Return) . Star Spangled Banner . Purple Haze .
Woodstock Improvisation . Villanova Junction . Hey Joe

OPNAME: 18 augustus 1969

VERSCHIJNINGSDATUM: 9 juli 1999

Label: Sony Music MCAD2-11987

Let op. De volgende tracks worden hier niet besproken, omdat ze al worden gepresenteerd als singles of bij de bespreking van andere albums: Message To Love (op *Band Of Gypsys*), Spanish Castle Magic (op *Axis: Bold As Love*), Red House, Foxy Lady en Fire (op *Are You Experienced*) / Izabella / Voodoo Child (Slight Return) (op *Electric Ladyland*) / Purple Haze / Hey Joe. Ook de track 'Introduction' wordt niet besproken, omdat het een inleidende toespraak van Jimi Hendrix is voordat hij met het concert begint.

Een funky rock, tweelingen, een B-kant

In de intro zitten verschillende percussie-instrumenten: maracas (links) en een tamboerijn (rechts). Het is niet bekend wie daarop speelt. Maar het is wel Mitch Mitchell die met zijn toms de ritmische lick van Jimi ondersteunt. Na vier maten worden er een tweede tompartij, die duidelijker aanwezig is, en een andere gitaar, die een melodisch motief speelt op twee snaren, aan toegevoegd via overdub (vanaf 0:08). In de intro zitten ook vocale effecten die je terugvindt in een deel van de song.

Het eerste couplet laat ons een heel goede funky rock horen met een fantastische baslijn die wordt gespeeld door Billy Cox. Dit is duidelijk een partij waar Noel Redding niet voor had kunnen zorgen, vanwege zijn muzikale cultuur, zijn gebrek aan belangstelling voor het instrument en zijn toestand van gefrustreerde gitarist. Cox is een echte bassist in hart en nieren en het verschil is opvallend. Noel had echter een kleur die Hendrix duidelijk van pas kwam en die er beslist toe heeft bijgedragen dat zijn muziek internationaler werd. Op de drums blijft

Jimi Hendrix speelt bij uitzondering op een witte Gibson SG custom uit 1967, bij de *Dick Cavett Show* op 9 september 1969. 'Izabella' maakt deel uit van de setlist.

VOOR · ECHTE · JIMI · JUNKS

Dat Jimi zijn witte Gibson SG Custom op 23 september 1969 gebruikte in de Record Plant komt waarschijnlijk doordat hij deze enkele dagen eerder, op 9 september om precies te zijn, had gebruikt bij zijn optreden in de *Dick Cavett Show*. 'Izabella' stond op het programma van die avond.

Mitch Mitchell zichzelf trouw (met die zo bekende aanslag die bekend is van de drie albums van The Experience) waarbij de groove van de bas van Cox zijn dynamiek alleen maar kan versterken. Naast zijn fantastische slag-gitaarpartijen, zingt Jimi met een veel natuurlijkere aanwezigheid dan op 'Stepping Stone', omdat de frasering en de klank volmaakt passen bij de feeling van het nummer. Hij wordt begeleid door dezelfde stemeffecten als in de intro die zijn gedompeld in een diepe en royale galm.

In het tweede couplet komt de achtergrondzang van

Arthur en Albert Allen bij de arrangementen (vanaf 0:44). De tweelingbroers Taharqa en Tunde-Ra Aleem, zoals ze echt heten, kennen Jimi al sinds hij slechts een sideman was naast artiesten zoals Little Richard of The Isley Brothers. Ze delen zelfs een appartement met hem in New York voordat hij naar Engeland vertrekt. En ze komen weer bij elkaar in de Electric Lady Studios om de *achtergrondzang* te doen voor een aantal van zijn songs, waaronder 'Izabella', deze keer onder de naam Ghetto Fighters.

Na het tweede couplet speelt Hendrix een uitstekende solo die erg rock is, met een doordringende en overstuurde sound en een intensiteit en feeling die verrassend en uniek zijn (vanaf 1:10). De tweeling profiteert hiervan en zorgt voor een luchtig achtergrondkoor voor het beste effect bij zijn gitaar. Het nummer vervolgt met een laatste couplet en een coda waarbij de achtergrondzang zich mengt met de sologitaar. 'Izabella' eindigt met een laatste gitaarakkoord met zeer veel galm en met flarden van een gesprek.

Deze (herziene en gecorrigeerde) B-kant van de eerste single van de Band of Gypsies is een heel goede song, veel beter dan 'Stepping Stone', omdat hij eenvoudiger is, zowel qua productie als qua structuur. En deze staat trouwens (net als 'Stepping Stone') op de lijst met songs die Jimi waarschijnlijk wilde opnemen op het nieuwe album dat hij aan het einde van het jaar wilde uitbrengen. Hij dacht zelfs aan een dubbelalbum...

Jimi Hendrix op het podium bij het Love+Peace Festival. 'Room Full Of Mirrors' was een van de hoogtepunten van het laatste optreden van Hendrix.

VOOR · ECHTE · JIMI · JUNKS

Room Full Of Mirrors is de titel die Charles R. Cross heeft gekozen voor zijn opmerkelijke biografie van Jimi Hendrix die in 2005 werd gepubliceerd.

De ring aan de vinger

Deze versie van 'Room Full Of Mirrors', die in augustus 1970 is voltooid, is verrassend. Er is geen sprake meer van blues, maar eerder van een vrij ondefinieerbaar mengsel van jungle-rock-funk-blues. Het ritme van het nummer kent een prominente rol toe aan het slagwerk (cowbell, conga's), hoogstwaarschijnlijk gespeeld door Juma Sultan (niet vermeld op het album), en de toms waar Buddy Miles royaal gebruik van maakt. Met de slidegitaarpartijen die Hendrix speelt met behulp van de Octavia, is de algemene teneur van de song vrij verwarrend, zonder echter te overtuigen. Jimi was overigens niet tevreden over het resultaat en wilde er nog wijzigingen in aanbrengen.

Vanaf de eerste maten speelt de gitarist een uitstekende begeleiding op slaggitaar, die jammer genoeg te diep begraven zit in de mix. Hij wordt doeltreffend (iets te veel?) ondersteund door het slagwerk van Juma en de erg 'jungle boogie'-toms van Buddy. Al snel komen er twee leadgitaren in actie, waarschijnlijk rechtstreeks opgenomen op het mengpaneel: een eerste links, een sologitaar, en een tweede rechts, een slidegitaar met een duidelijk aanwezige stereo delay. De sound van die laatste komt door de Octavia die Hendrix gebruikt om de noten een octaaf hoger te zetten. En om slide te spelen, koos hij uiteindelijk, na veel pogingen met verschillende voorwerpen, voor de steen van zijn eigen ring!

In het eerste couplet hoor je een bijzonder geslaagde

ritmesectie. Het tweetal Cox-Miles is eenvoudigweg onweerstaanbaar. De baslijn is bijzonder geslaagd, nerveus en funky, en sommigen insinueren dat deze is opgenomen door Hendrix zelf. Maar de liveversies van het nummer lijken de identiteit van de bassist te bevestigen: in dit geval Cox.

De leadzang van Jimi is rock en heeft een aanstekelijke dynamiek. Het eerste couplet wordt gevolgd door een soort bluesbezwering: 'yeah, yeah, yeah' die wordt gezon-

gen op duidelijke jubeltoon (luister op 0:49). Het nummer gaat verder met een couplet-bezweringssequens, gevolgd door een korte gitaarsolo (rond 1:32). Na een brug en een laatste refrein begint de groep aan een instrumentale coda waarbij de leadgitaar opnieuw in de schijnwerpers staat. Deze eindigt op bijzondere wijze: een eerste fade-out van een tiental seconden begint op 2:54, waarna een fade-in een elektronisch effect laat horen dat vermoedelijk wordt gegenereerd door de Uni-Vibe.

Als je naar 'Room Full Of Mirrors' luistert, lijkt het duidelijk dat Hendrix niet de juiste arrangementen voor deze song had gevonden. Hij wijkt vermoedelijk te veel af van de aanvankelijke intentie, een bluesrock zoals hij deze bij zijn laatste concerten speelde. En de mix zet de verschillende leadgitaren te veel op de voorgrond. Maar de versie op *Rainbow Bridge* is waarschijnlijk niet degene die hij zelf zou hebben uitgebracht.

Oorspronkelijke titel:

Jimi Hendrix, La Totale.

Teksten: Jean-Michel Guesdon en Philippe Margotin

Uitgegeven door Editions EPA - Hachette Livre, 2019

© Éditions EPA - Hachette Livre 2019

www.editionsduchene.com

Voor de Nederlandse uitgave:

Pink Floyd compleet

© 2019, WBOOKS

Boerendanserdijk 33a

Postbus 1129

8001 BC Zwolle

www.wbooks.com

info@wbooks.com

Vertaling: Vitataal

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De uitgever heeft ernaar gestreefd de rechten met betrekking tot de illustraties volgens de wettelijke bepalingen te regelen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen zich alsnog tot de uitgever wenden.

NUR 660, 666

ISBN 978 94 625 8341 2

W BOOKS

Jimi Hendrix behoort onlosmakelijk tot het pantheon van de popmuziek. Hij was een gitaarvirtuoos en rockvernieuwer met onverslaanbare liveshows. In slechts vier jaar heeft hij het plafond van de rock 'n roll bereikt zoals voor hem misschien alleen The Beatles dat hebben gedaan.

Jimi Hendrix Compleet. Het verhaal van de 119 songs is een trip langs het nog steeds frisse oeuvre van een meester. Van monsterhits als "Purple Haze" en "Hey Joe" naar de legendarische live-optredens als die bij Woodstock en van zijn bands The Experience en Band of Gypsys naar klassieke albums als *Axis: Bold As Love* en *Electric Ladyland*. Bijzonder aan dit boek is de aandacht voor de vele nummers die verschenen na zijn tragische vroegtijdige dood op de leeftijd van zevenentwintig.

Chronologisch gearrangeerd en geïllustreerd met honderden foto's in kleur en zwart wit is dit boek onmisbaar voor iedereen die zich ook maar een beetje een Jimi Hendrixfan durft te noemen. Het verschijnt als vijfde deel in de bestsellerserie over de discografieën van een aantal van de grootste muzikanten uit de geschiedenis. Eerder verschenen boeken over The Beatles, Bob Dylan, The Rolling Stones en Pink Floyd.

WWW.WBOOKS.COM